

kunne paalægge ham den Skat, som Ministeren finder, at han kan bære. Jeg troer vist, man maa indrømme, at dette er en saa stor vilkaarlig Myndighed, der er forlangt af Finanzministeren, som endnu aldrig er foreslaaet af nogen Regjering i en civiliseret Stat.

Der er, efter min Mening, altsaa 3 Hovedmangler i det fremlagte Udkast; den første er den, at der ikke er sørget for at give Skattecommissionen Midler ihænde til at optage en omhyggelig Fortegnelse over de Skattepligtige. Den anden Mangel er den, at Regjeringsmyndigheden griber ind i det hele Maskineri paa et urigtigt Sted; den skal gribe ind ved den første Ansættelse, men den sidste, den endelige Ansættelse, Appellen, den skal ligge udenfor Finanzministerens Myndighed. Den tredje, den som jeg anseer for at være det meest betydningsfulde, er den, at Skatten indkræves af Personen efter hans samlede Indtægter paa det Sted, hvor han har sit Ophold, istedetfor at blive beregnet og indkrævet igjennem hans Eiendomme, paa de Steder, hvor disse ere at finde og fastholde. Dette er Noget, som Regjeringen har havt en Følelse af; den har derfor gjort en Undtagelse, den har sagt: Obligationer, det er noget Andet, for dem skulle I ikke beskattes efter Ederes samlede Indtægter; de skulle beskattes særskilt, af dem trække vi Skatten forlods fra Renten, og det Samme skal gjælde med Hensyn til nogle Actier (hvorved jeg da i Forbigaaende maa gjøre opmærksom paa, at det ikke er klart, hvilke Actier det er, hvorom dette skal gjælde), men i andre Henseender skulle I beskattes efter de samlede Indtægter. Nu spørger jeg, hvorfor har Regjeringen gjort dette? den har aabenbart foreslaaet dette, fordi den sølte, at den paa denne Maade vilde komme til en Indtægt, der tildeels vilde blive skjult, naar man overlod til enhver Mand at angive, hvormange Indtægter han havde af Obligationer. Nu vel, mine Herrer! lader os da gaae et Skridt videre; hvorfor da ikke paa samme Maade indeholde Skatten af Gager og Pensioner? Hvorfor ikke bestemme den for hver enkelt Eiendoms Bedkommende ved en Undersøgelse, som kunde blive foretagen af Skattecommissionen, paa det Sted, hvor Eiendommen fandtes? Derved vilde man

have undgaaet de meget store Ulemper, som ere forbundne med den foreslaaede Control ved Fremlæggelsen af Fortegnelserne, til hvilket der vil knytte sig en saadan Uvillie, at den vil bringe Skattens Existens i en meget stor Fare. Der er sagt, at den Indkomsskat, som blev paalagt ved Frdn. af 8de Februar 1810, kun indbragte meget Lidet, og det er jo ogsaa ganske vist; men jeg troer, at den ærede Finanzminister ikke med Rette har søgt Grunden dertil alene paa det Sted, hvor han søgte den; jeg troer, at Grunden dertil meget væsentlig er at søge deri, at man dengang, ligesom i nærværende Udkast fordrede af enhver enkelt Mand en Angivelse paa Tro og Love af hans rene Indtægt i en samlet Sum, og at deri laae en saa ufuldkommen Organisation, at Følgen deraf nødvendigviis blev, at mange Mennesker kom til enten med eller mod deres Villie at angive deres Indtægt altfor lav. Men dersom Forordningen var gaaet den Vej at kræve Skatten igjennem Eiendommen istedetfor igjennem Personen, saa vilde den have ført til et ganske andet Resultat. Jeg bestyrkes heri væsentlig ved at see hen til det Land, som er det eneste, hvor man kan sige, at Indkomsskatten ret har havt noget Held med sig. Der er man gaaet saaledes frem, at man, hvor man har kunnet — thi det er Noget, man ikke kan gennemføre, der bliver altid en Klasse af Mennesker, af hvilke man maa kræve en fuldstændig og nøagtig Angivelse af deres Indtægter — har bestattet Bedkommende ved Undersøgelse af Eiendommen, og derved har man kunnet undgaae al Fremlæggelse af Fortegnelser, hvor Enhver kan gaae hen og læse, hvor stor Indtægt hans Naboe opgiver og hvad han svarer i Skat deraf; derfor er det, at Skatten har kunnet bestaae uden at støde mod den Uvillie, som findes, ligesaavel her som i England, imod offentligt at fremlægge en Angivelse af sin samlede Indtægt, og dog bringe et stort Beløb ud ved Hjælp af Skatten.

Da jeg taler om England og den engelske Indkomsskat, vil jeg tillade mig, mine Herrer! at gjøre en Bemærkning, som jeg troer kan være paa sit Sted; det er den, at foruden den Grund, jeg har nævnt, er der vistnok en an-